DETECTIVII DE DINOZAURI

ÎN DEȘERTUL ÎNGHEȚAT

STEPHANE BAUDET

CAPITOLUL ÎNTÂI

— Ce tare!

Lui Matt nu-i venea să-și creadă ochilor. Oul de dinozaur fosilizat din fața lui, de pe masă, nu era prea mare. Forma ovală și aspectul neted îți lăsau impresia că de abia a fost depus.

— O frumusețe, nu-i așa? spuse tatăl său zâmbind. Sunt tare curios ce fel de dinozaur depunea astfel de ouă.

Tatăl lui Matt, Alan Sharp, era un paleontolog celebru și era, de asemenea, paleoartist. Tablourile sale cu dinozauri și viața preistorică erau la mare căutare în întreaga lume. Matt visa ca, într-o bună zi, să-i calce pe urme. Ar fi reprezentat a treia generație care făcea astfel de lucrări de artă, fiindcă și bunicul lui fusese paleoartist.

Matt ridică oul și își plimbă degetele pe suprafața netedă, ușor rece. Avea forma unui ou de găină, doar că era un pic mai mare și mai greu. Închise ochii și așteptă să intre în funcțiune talentul său special.

Simți imediat senzația de amețeală, acel vârtej deja bine-cunoscut care devenea mai puternic pe măsură ce îl încerca iar și iar. Totul începuse pe când avea șase ani; acum avea doisprezece, iar tatăl său se baza pe ceea ce vedea Matt pentru a picta cât mai realist acele tablouri.

În fața lui se deschise scena: o pădure și câteva viețuitoare ciugulind din plantele mărunte. Erau niște dinozauri mici, de vreo șaizeci de centimetri înălțime, deși, cu tot cu coadă, aveau cam trei metri.

Capul mare față de restul corpului indica un creier dezvoltat, iar ochii lor, și ei remarcabil de mari, le dădeau chiar un aer drăgălaș. Matt nu se putu abține să

nu zâmbească. Erau cu adevărat plăcuți la vedere, pe cât puteau fi niște dinozauri.

Pășteau liniștiți, nu-i simțeau prezența, și era firesc așa, el chiar nu se afla cu adevărat printre ei. Dar Matt descoperise de curând că poate să întoarcă puțin capul într-o parte și în alta, ceea ce era extraordinar, chiar dacă n-o putea face la fel ca în viața reală. Cu fiecare viziune pe care o experimenta, Matt devenea și mai mult parte integrantă din acea realitate trecută. Visa ca într-o bună zi capacitățile sale să poată fi urmărite pe internet, online, de toată lumea.

Soarele se afla undeva jos pe cer, iar Matt se întrebă dacă răsărea sau apunea. Peisajul nu avea aspectul tropical din celelalte viziuni pe care le avusese când ținuse în mâini ouă de dinozaur de mai multe feluri. Părea să fie o climă mai rece, iar vegetația, mai rară.

Pentru prima dată, scena era una calmă, fără prădători la pândă, astfel încât micuțele erbivore pășteau liniștite.

Întors în prezent, Matt îi descrise tatălui său ceea ce văzuse.

— Ochi mari, zici? Cred că este vorba despre specia leaellynasaura. Ochii mari li s-au dezvoltat fiindcă trăiau în Australia, doar că, pe atunci, acest continent se afla mult mai spre sud, în interiorul Cercului Arctic. Aveau nevoie de ochi mari ca să vadă în lunile de întuneric permanent.

— Chiar era frig acolo, spuse Matt.

— Ai început să simți diverse lucruri?

— Nu chiar, deși acum pot să văd într-o parte și în cealaltă. Doar că totul arăta ca și cum ar fi fost frig. Mă întreb dacă o să descoperim fosile în Antarctica.

Fiindcă împlinise doisprezece ani, Matt avea voie să meargă cu tatăl său în expediții de căutare de fosile, atâta vreme cât era în vacanță. În februarie avea o scurtă vacanță, în care urmau să meargă în Antarctica, unde fuseseră descoperite fosile, și să caute ouăle fosilizate – specialitatea domnului Sharp.